ל) ת"כ ויקרא חובה פ"ח ה"ר, ל) [לעיל ה: ז: מנחות ד.] לקמן יב:, ג) [נזכר במנחות כח. לקמן קטו.], ד) [לקמן נג: לד:], ל) [עי חוספות לקמן

לב: ד"ה וקרון, ו) ולקמן ל. לד:

יבמות מה: וש"נן, ז) לקמן נג., ד) לקמן פא:, ט) לקמן נג., ז) ע" כריתות כו:, ד) [ד"ה מיעטן, () חולין קטז.

הגהות הב"ח

(א) גמ' לד כרת. נ"ב ע"ל תחלת

לף יג: (ב) שם אף האשם ולימא ליה שכן מכפרת וכו׳

וריכמא ליה שכן מכפרת וכוי מחטלת דשמיעת הקול ולימא ליה שכן וכו' שכן טעונה ארבע מתנות על לרכע קרנות: (ג) שם רכנן מלי טעמייהו למת רבל: (ד) רש"י ד"ה כרכי

מתר רכם, נד) רשיי "ז"ה כרכי ישמעאל וכו' דהא די קרנות כמיני ניה ואי אפשר לדי קרנות בכת אחת: (ה) ד"ה ולטעמין וכו' כנגד מודה של קרן קרן אבן: (ו) ד"ה אי הכי וכו' כמיב אבן: (ו) ד"ה אי הכי וכו' כמיב

ושחט אומה: (t) ד"ה בובימה

ומי בדבר: (ח) תום' ד"ה ומה עולה וכי וחימה לסברתו. נ"ב וחין להקשות דחיכה למיפרך מה

לעולה שכן] אינה מכפרת דאיכא

מימר חטאת העוף תוכיח כיון לניתו מטמת העוף שלא לשמו דגם חטאת העוף שלא לשמו פסול כדאיתא פרק קדשי קדשים דף סג ע"ב בפרש"י ע"ש ותו ליכא שום יוכיח: ב א ב מיי׳ פ״ה מהלכות

תורה אור השלם

מעשה הקרבנות הלכה ו:

1. לא תַאָּפֶּה חָמֵץ חֶלְקְם נְתָתִי אֹתָה מֵאשָׁי לְדָשׁ קְּדְשׁים הָוֹא בַּחַשָּׁאת וְרָאָשָׁם: ויקרא וּ, י

י ולהתום׳ צ״ל פסוק זה: ושחט את לבהן לַדְשׁ לְּדָשׁים הוא: הַהָּבָשׁ בִּּמְקוֹם אֲשֶׁר יְשְׁהָט אָת הַהָּבָשׁ בִּי בַּחָשָׁאת הָאְשָׁם הוא הַבָּרָשׁ בִּי בַּחָשָׁאת הָאְשָׁם הוא הַבָּרָשׁ בָּרְשִׁים הוא:

ויקרא יד, יג ויקרא יד, יג ולמסה"ש צ"ל פסוק זה: בַּחַטָּאת בְּעִשְׁם תּוֹרָה אַחַת לְהֶם הַבּהַן אֲשֶׁר יְכַפֶּר בּוֹ לוֹ יִהְיֶה:

הפהן המחשא אתה הבהן המחשא יאבלנה בְּמֶקוֹם קְּדשׁ תַּאָבֵל בְּחֲצַר אֹהֶל מוֹעֵד:

בְּחַצֵּר אַהָּל מוּעַד: ויקרא וּ, יט זְּסְמֵךְ אֶת יְדוֹ עַל ראש הַחְטָּאַת וְשְׁחָט אַתָּה לְחַשָּאת בְּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחָט אֶת הָעלָה: ויקרא ד, לג הָעלָה:

גליון הש"ם

. גם' ואין דמו של אחר למעלה. עי' לקמן דף נג ע"ב מוס' ד"ה מה להלן: שם ההוא אותה לאו ק"ו. עי' כ"מ דף (קטו) [קיד] ע"ל מוס' ד"ה ולידן: תום' ד"ה מה ובו' שבן באין בצבור. כדלקמן דף יג ע"ל:

מוסף רש"י

חלילה. לשון מחול סניג (פחחים מח:) חטאת נאמר בה היא בשחיטה היא לשמה כשירה שלא לשמה פסולה. נשעיר נשיא כתיב בשחיטתו ושחט אותו עשיל בעיל בשחיטתו ושמט אותו בעיל כתולה במקום אשר ישחט את העולה לפני ד' חטאת הוא שישחטט לעם לעם מטאת ואם לאו פסול דהוא משמע בהוייתו יהא אם בהוייתו יהא כשר ואם לאו פסול ומינה יקא כשר ואם לאו פסול ומינה יהם כשר וחס נתו פסוג ותינה
ילפין פסוג לחטת: אף אשם
גמנר בו הוא, הוא לשמו
כשר שלא לשמו פסול.
כמר שלא לשמו פסול.
כנו את אהרן והקטירו המוצח
משה להי אשם הוא צומן שהוא
לשם אם כנו ואס לשם כמר ואס לשם כמר לטס משם לשל ומס למו פקול (לעיל ה:) אשם לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקטרת אימורין. וסילכך משם לא איפסיל כשלה לשמו, דהה בהקטרה כתיב כשלה לשמו, דהה בהקטרה כתיב הוא והקטרה לאו עיקר הוא, וליכא למימר הוא אשם ולא שנקטרו אימוריו שלא לשמו, דהא הוא עלמו שלא הוקטרו אימוריו הוא עלמו שלא הוקטרו אימוריו כשר כדאמרינן בפ' תמיד נשחט דנטמאו אימוריו או שאבדו לא מעכב כפרה ונאכל הבשר ומנחות ת. אבל אשם לא נאמר בו ד.) אבל אשם לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקטרת אימורין. ולח ילפינן מיניה, וליכח למימר בהקטרה דמבעי לשמו

שימה מקובצת

. הרי הוא אומר כחמאת כאשם. פ"ה דהיקשא הוא וכו'. וא"ת אלא לעיכובא ועיכובא דחטאת כתיבא

מנותו ל פנותם. די ל משם משמת פירכא כל היו על הם דבר פרטון פירכא כל דהו, אבל על חדא מחדא לא פרטון פירכא כל דהו (חולין פנת): ה**איבא** קרן האיבא חודת. לאו דוקא דפעינן חודה וקרן, דלמאן דאית ליה חודה לא פעי קרן ולמאן דאית ליה קרן לא בעי חודה אלא למר כדאים ליה ולמר כדאית ליה. וקרן לא הוי בכלל פירכא דעשי החיקור לקאמר שק דמה למעלה דמא של העם העוף דמה לתעלה מחוץ הסקרא לא בעי קרך ברפריש בקונטרס (חוס מון): אשם רבו לעקלה לא פעירה שבריש בקונטרס (חוס מון): אשם רבו לעקלה לא פצית אברת. עין בהשמטות כסוף המסכת: ק"ו בעולה. וא"מ שלא לשמה נתי ליתכשר לר"א כאשם מאורה. עין בהשמטות בסוף המסכת: ו"ויש לומרן דאיכא למיפרך (הכא) (הכץ) מה לעולה שאינה מכפרת. וליכא (למימר) מטאת העיף (חוכים) דמטאת העיף פסול שלא לשמו (חוס" מוך): תור"ה חרי ובי" הוה משקש אשם מאורה. עין בהשמטות בסוף המסכת: ר"ה בל ובו". עי מוספות פ"ק דמנחות העיף פסול שלא לשמו (חוס" מוך): תור"ה חרי ובי" הוה משקש אשם מאורה. עין בהשמטות בסוף המסכת: ר"ה בל ובו". עי מוספות פ"ק דמנחות

מלורע לו כתיב והוה מלי למילף אשם מחטאת בגזירה שוה דעון לאו עון

חוזרני חלילה. ולא יקום הדין. ולקמן פריך וניהדר דינא וניתי במה הלד: נאמר בה היא בשחיטה יו. שעיר נשיא: הרי הוא אומר כו'. ואין משיבין על ההיקש. ולקמן [יא.] בסוף שמעתא מפרש טעמייהו בין דרבנן דסמכי אהיקשא אחרינא והך היקשא דרשינן בו למילמא אחריתי: פיפי יו במה הלד. דפסח וחטאת נאכלין

(ליום ולילה) אף אני אביא אשם: חוזרני או חלילה חזר רבי אליעזר ודנו דיז אחר לד כרת. חטאת באה על שגגת כרת חמאת נאמר בה היא בשחימה יוהיא יו לשמה ופסח חייבים עליו כרת טהור שלא כשירה שלא לשמה פסולה ופסח נאמר בו היה בדרך רחוקה: שכן נכנם דמה הוא בזביחה ב הוא לשמו כשר שלא לשמו לפני ולפנים. כגון ביום הכפורים: פסול אף אשם נאמר בו הוא הוא לשמו בחטחות החילונות החמרינו. במתני׳ כשר שלא לשמו פסול אמר לו רבי יהושע דפסולה ואע"ג דלא עיילי לפנים ומינייהו יליף ר' אליעזר: שאם נכנם חמאת נאמר בה היא בשחימה היא לשמה דמה לפנים פסול יחו. פירכא היא וה"ק כשרה שלא לשמה פסולה פסח נאמר בו ולימא ליה מה לחטאת החיצונה שכן הוא בזביחה הוא לשמו כשר שלא לשמו אם נכנס דמה לפנים פסולה דכתיב פסול אבל יאשם לא נאמר בו הוא אלא (ויקרא ו) וכל חטאת אשר יובא מדמה לאחר הקמרת אימורין והוא עצמו שלא כנ׳ מאמר באשם דלא מיפסיל בהכי: הוקטרו אימורין ה כשר אמר לו יר' אליעזר חית ליה לרבי חליעור חף בחשם יו. שנכנס דמו לפנים פסול לקמן הרי הומר בכחמאת כאשם מו מה חמאת בשמעתין: ולימה ליה. ר׳ יהושע מה שלא לשמו פסול אף אשם שלא לשמו פסול לחטאת שכן מכפרת על חייבי אמר מר אמר לו ר' יהושע חוזרני חלילה כריתות: מחטחת דשמיעת קול. יליף ולמיהדר דינא ולייתי במה הצד משום רבי אליעזר דאינה באה על כרת: דאיכא למיפרך מה להצד השוה שבהן שכן ולימא ליה שכן טעונה ארבע מחנות. יש בהן ו צד כרת אמרו לו ר' יהושע לא תאמר באשם שאינו טעון אלא שני אם אמרת בחמאת שכן דמה למעלה ולימא מתנות שהן ד': כר' ישמעאל כו'. ליה לא אם אמרת בחמאת שכן נכנם דמה באיזהו מקומן (לקמן נג:) נאמר כאן לפני ולפנים בחמאות החיצונות קאמרינן שאם סביב בעולה ואשם ונאמר להלן סביב בחטאת [המילואים] מה להלן פיסוק נכנם דמה ח [לפני] ולפנים פסולה אית ליה ארבע מתנות כו דהא ד' (ד) מתנות כתיבי לרבי אליעזר אף האשם 🕫 שכן מכפרת על בה ואי אפשר לשתי קרנות בבת אחת חייבי כריתות מחמאת מדשמיעת הקול שכן אף כאן פיסוק ד' מתנות באותה כאו מעונה ארבע מתנות סכרבי ישמעאל דאמר מתנה שנותן לקרן שהוא כשתים לריך לפסוק ללפונה של קרן ולמזרחה של קרן: ולימא ליה שכן טעונין בבו ד׳

מסנות על ד' קרנות. מה שחין כן באשם דר׳ ישמעאל גופיה לא בעי בשאר זבחים אלא ד' מתנות בשתי קרנות דקתני בו בדר׳ ישמעאל אי מה להלן ארבע מתנות ועל ארבע קרנות] אף כאן כו׳ אמרת עולה טעונה יסוד וקרן מזרחית דרומית לא היה לה יסוד: וליטעמיד. טובא הוה ליה לרבי יהושע למיפרך דהא איכא קרן ואלבע וחודה שחטאת ט טעונה ליתן מתנותיה באלבע כנגד חודה של (ס) קרן כדו אבן של אמה על אמה ברום אמה בד' מקלעות המובח מה שאין כן בשאר הדמים דאפילו עולת העוף שהיא למעלה מחוט הסיקרא כדלקמן אינה לריכה להגביה כ"כ ולתת על הקרן ממש אלא שתהא למעלה מן החוט כל שהוא כדתניא לקמן [דף סה.] עשאה למטה מרגליו אפי׳ אמה כשרה ואין שום זבח טעון מתנות אלבע אלא זורק מן הכלי אל קיר המזבח בהו למקלעותיו השנים והדם מתפשט ללפון ולמערב ואין מתנתו בו כנגד חודה במשך מלמעלה למטה כחטאת שלריכה כנגד חודה לקמן באיזהו מקומן (דף נג.): ולימא ליה רבי אליעור אשם נמי דמו למעלה. דהא רבי אליעור מקיש אשם לחטאת: העאה העוף. דמה

שינויי נוסחאות

א] בכתה"י חזרנו. וכ"ה ברק"י ד"ו ופרי"ד, וכ"ה בכתה"י בגמ' להלן: ב] בשחיטה היא, ליתא בכתה"י ופרי"ד. וכן בש"מ מחקה, ועי׳ דק״ם ומלא״ט מחקה, ועי׳ דק״ם ומלא״ט דכ״ה נכון מדאהדריה ר׳ יהושע לקמן: ג] בכתה״י ליתא בזביחה, וכ״ה בכל הנ״ל באות ב. בל״ק הכית נוס' ס"י נאמר בו הוא לשמר וכר׳. וכ״ה נד״ו ש״ח: לשמר וכר׳. וכ״ה נד״ו ש״ח: ד] אימוריו (*ש״מ כ״י): ה] הרי הוא (*ש״מ, וכ״ה ברש״י): ו] (״ל ביפ״ע), ומיושב מ״ש בתוד״ה הרי בו׳ ״באשם מלורע״, ודלא בהגרי״ב לקמן אות ל, ועי׳ גם כהגרי"ב נקתן חות כ, ועי גם נח"ל ובטה"ק לתוס' הנ"ל: ז] אמר מר אמר לו (*m"מ: ח] נכתה"י דמה לפנים פסולה וכניתל, וכ״ה ברש״י ובבה״ו. [מה שנד׳ בש״מ בד׳ וילנא דנ״ל לפני ולפנים הוא ט״ס]: מ] נ״א בחטאת (כי"מ וצ') ול"ה כל"ו כגמ' וכתוס', וכמו לפנינו לעיל בחטאות החיצונות, אך כש"מ מגיה בגמ' יכלפנינו: י] טעונין (בתה"י וד"ו) יא] ל"ל ארבע מתנות, ארבע מתנות על ארבע קרנות (ש"מ כ"י, וכ"ה ברש"י), [כש"מ שכד' וילנא (כאות כ) ליינו בטעות ייננח (בנחת כ) מיינו פעונת הגהה זו ברש"ין. התיבות (שכן טעונה) ליתא בכתה"י ובד"ו. והוסיפוס בדפוס פפד"מ ושס בסוגריים מרובעים. וכנר' בכדי בסוגריים מרובעים. וכנר' בכדי להפסיק בין התירוץ והקושיא. אך לפי נוחח הנ"ל של הש"ח נוח נח נפי נוסח הני"ג שנ הש"ח נוח גם בל"ז: יב] אמרת בחטאת כו' כל"ל (ש"מ ומ"ב). בכתה"י אם אמרת בחטאת שכן דמה למעלה: יג] נ"ל בשחיטת חטאת (גליוו). **ככי"ל בשחיטה:** יד] בשחיטת ("ש"ח), והול מן הפירוש, ורלה לעיל אות כ: מו] ס"ל טעמיה דרי יהושע דסמיך (ש"ח), וע" ל"ק: דנאכלין לג"ל. (*ש״מ, וכ״ה ״צ בגמי): יה] פסולה ה״י): ימ] האשם (*ש״מ): ב] נ״ל מתנות ארבע נפסקות זו מזו דהא ארבע קרנות כתיבי (כי"פ). וכן כלש"ש הגיה די קרנות, ולאה הג' הנ"ח: בא] דאותה מתנה שנותן לקרן שהיא (כי"פ ח"ו ב'): כב] טעונה כתה"י): כגן דקתני התם (מווריי). שש יקונה (יוור (*שינו): כד] קרן שהיה אבן כ"ל (ציק וקינו). ולאס סגסת סג"ת. נש"מ סגיס קרן נמשך מלמעלה ומלמטה והקרן היה מלמעלה ומלמטה והקרן היה מלמעלה ומלמטה והקרן היה אבן, [לכחורה ל"ל "במשך מלמעלה למטה", וכלשון רש"י להלו: כהו המובח

עולה במלורע כתיב (מיקרא זו) כתוב כתטלת כלשם, ועי רש"י מנמות כת ש"ל ד"ה היקוש דתטלת ולשם וכר (תבריב). עיר יפה עינים ובש"ל נעיל לו מרטאת כל"ל (ש"מ) וכן בל"ק ושם דעונו עונו: לב] גמירי בריש מנחות ואין ג"ש למחצה אלא אי כר, כל"ל (ש"מ): לג] ע" ל"ק, ש"מ, החסאת כדל (שייז) כדלן ומט רצום עום . לבן אמרי בריש במוזה ואין ג'יש למוזבה אלא אי כדי, כדל שייז). לכן עד ליין, כית מיינ ומס"ק, מ"ש לכלו דפרי החוץ". וכס' בה"ז כ" דממיכה ותימה עסה"ד מלמיד טועה כמבו. וכד"ו ש"ח ים הנהה על הגליון וז"ל, ן (אמר) הכומב כר' שלכלון מסך וכך לרין להיות [באשם] וי"ל דאיכא למפרך (מהן לעולה שכן אינה מכפרת ותו כוי דו"ק היטב עכ"ל: לדן בד"ר דאמר מנחות שנקמצו בהיכל. וכש"מ מגיה דאמר בפ"ק דמנחות שלמים ששחטו (צ"ל ששחטן] בהיכל. וכך הוגה גם בכ"ב. וע" מ"ג ול"ק. וממ"כ משמע שמחק כל דיבור זה מהחום": להן שתלב באהל מועד כל"ל (שימו). חמאת נאמר בה היא. נכמה מקומות משמע דמדכתיב היא נפקא לן עכובא ותימה דלעיל נפקא לן מקראי אחרינא ולעיל (דף ה:) ל) פילשתי: הרי הוא אומר בחמאת באשם. בחשם ולעיל

> מחטאת דשמיעת קול דהא למותרת נדבה גמירי ₪ ואין ג"ש למחלה כדאמר בריש מנחות (דף ד.) אלא אי לאו היקשא הוה ממעט אשם מאומה: כוה להצד חשוה שבהן שבן צד כרת. ואע"ג דאשם תלוי נמי בא על כרת אינו בא לכפר אלא להגז ולכי מתיידע מייתי חטאת וה"נ הוה מלי למימר ° שכן באין בלבור: מחמאת דשמיעת הקול. וליכה למיפרך מה לשם

חטאת שכן כרת 0 דחדא מחדא לא פרכינו כל דהו: וכוח עולה שהיא בדיד בו'. מימה כיון דאתי האי ק"ו ומפיק מהיקישה אם כן תהה עולה פסולה שלא לשמה ק"ו מחטאת שאינה כליל וכי תימא מה לחטאת שכן מכפרת פסח יוכיח ומיהו כיון דכתיב אותה בחטאת לא קשה. ותימה (ה) לסברתו דעביד קל וחומר מעולה שהיא כליל שלא לשמו נמי ליכשר באשם לו ותו ליתא חטאת יוכית: הג"ה בל דמים שנכנםו להיכל לכפר פסולים. לא דמי להא דאמר (לקמן דף סג. ומנחות דף ח. ושם) [שלמים ששחטן] ליו בהיכל כשירות לא יהא טפל חמור מן העיקר דהני מילי היכא דכתיב אל פתח אהל מועד שתלה להן הכשירו בהיכל:

כל הדמים מעונה יו ארבע מתנות יוו (שכן מעונה) על ארבע קרנות וליטעמיך האיכא אצבע האיכא קר, האיכא חודה אלא יחד מתרי תלת מעמי נקט אמר מר אמר לו ר' יהושע לא אם אמרת יו לימא ליה רבי אליעזר אשם גמי דמו למעלה אמר אביי אשם דמו למעלה לא מצית אמרת ק"ו מעולה ומה עולה שהיא כליל ידמה לממה אשם שאינו כליל לא כל שכן מה לעולה שכן אינה מכפרת חמאת העוף תוכיח מה לחטאת העוף שכן אינה מין זבח עולה תוכיח לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהן קדשי קדשים ודמן לממה אף אני אביא אשם שהוא קודש קדשים ודמו לממה א"ל רבא מפרזקיא לרב אשי ולפרוך מה להצד השוה שבהן שכן אין להן קצבה תאמר באשם שיש לו קצבה אלא היינו מעמא דרבי אליעזר דאמר קרא יהכהן המחמא אותה אותה אלא היינו מעמא דרבי אליעזר למעלה אי הכי חמאת יו נמי נימא יאותה דמה למעלה יו המי המא יום נימא יאותה לשמה כשרה שלא לשמה פסולה הא שאר זבחים בין לשמן בין שלא לשמן כשרין ° ההוא אותה לאו דוקא דהא שייר פסח הכא נמי לאו דוקא דהא שייר עולת העוף בזביחה מיהא לא שייר מידי ואי בעית אימא הא מני רבי אלעזר ברבי שמעון היא דאמר האי מקום לחוד והאי מקום לחוד "דתניא דמים התחתונים ניתנין מחום הסיקרא ולמטה והעליונים מחום הסיקרא ולמעלה אמר רבי אלעזר ברבי שמעון במה דברים אמורין בעולת העוף אבל בחמאת בהמה היא עצמה אין נעשה אלא על גופה של קרן: ייתנן התם שהיה רבי עקיבא אומר כל דמים שנכנסו להיכל לכפר פסולים וחכמים אומרים חמאת בלבד רבי אליעזר אומר אף האשם שנאמר כחמאת כאשם בשלמא רבי אליעזר כדקאמר מעמא אלא רבנן מאי ₪ מעמא אמר רבא אשם נכנם דמו לפנים פסול לא מצית ° אמרת קל וחומר מעולה מה

והלא איו היהש למחצה. וי"ל דשאני והכם מין היקש נמונה, ויייר דשמני הכא דמיעט רחמנא אותה אותה שלא לשמה פסול אבל אחרת לא כדאמרינן לעיל (דף ה.). וא"מ רבי אליטור למאי דריש האי אותה. וי"ל דריש אותה דריש האי אותה. וי"ל דריש אותה כרב אחא דמתני כולהו לפסול לעיל לוב מותו לתתני פוסה כפוף כפיל (דף טו) מחותה, וכולים קרח להכי הוא דמתת לחתת החוץ: מה השאת שלא לשמה פסול. פיי כמו תטחת ששתטה שלא לשמה בחלים למה החיית וחלים והלא בגופיה דחטאת לא כתיב פסול שלא גרופ ליה דמנחת כה כתיב פסור שנה לשמה לכלוה (אלא דילפיק משלמים) וא"כ היי ללמד עו הלמד בקדשים, וי"ל דלמליה לא צריך דסמיך (לאת עורת) (אלאת הסורה) דאיתקש מורת) (אלאת הסורה) דאיתקש (עוסח) לכולהו, ולא צריכה לן באשם ואין זה למד מן הלמד (חום׳ פור): מחשאת דשמיעת הקול יליף. פיי מחשאת דשמיעת הקול יליף. פיי דליכל בה כרת. וא״ת א״כ מאי פריך לעיל שיש בהן לד כרת. וי"ל דמ"מ (שם) [בשם] חטאת איכא כרת. וא"ת

למטה לקמן בפרק קדשי קדשים (דף סג.): אינה מין ובח. אלא מין מליקה: אין להן קלבה. לדמיהן ואשם יש לו קלבה לדמיו " בכסף שקלים:

המחטת אותה בחנים מתוך דמה ובחטתת כתיב ומיעט אותה בחטתת למעוטי שתר קדשים ממקום מתן דמו של חטתת: אי הכי. בשחיטת

חטאת נמי כתיב (0 אותה לחטאת ומיעוטא הוא ולידרשא ר' אליעזר למעוטי אשם מפסול שלא לשמו: שייר עולה העוף. שהיא

למעלה דילפינן לקמן (דף סה.) מומלק והקטיר מה הקטרה בראשו של מזבח אף מליקה בראשו של מזבח: בוביחה בו לא שייר מידי. (ו) אדבר שהוא זבח לא שייר כלום שכל הזבחים נמעטו שלא יהא דמו בח למעלה ועולת העוף לאו שיורא הוא דאינו זבח כמותו: הא

מני. דלא חשיב עולת העוף שיור רבי אלעזר בר׳ שמעון היא: דאמר האי מקום. דחטאת בהמה לחוד ודעולת העוף לחוד אע״פ

ששניהם למעלה אין מקומן שוה הלכך במיעוטא דגבי זריקת חטאת ליכא שיור: נמה דברים אמורים. דעליונים לא קביע

להו מקום אלא שיהא מן החוט ולמעלה: בעולם העוף אבל חטאם בהמה אינה נעשים אלא בגופה של קרן. האבן של

אמה על אמה שבראש מובח כבו שכל למטה מן הקרנות פסולה ואף על פי שהיא למעלה מן החוט ארבע אמות: כל דמים. החילונים שנכנסו להיכל לכפר פסולין ואף על גב דלא כתיב אלא וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' (ויקרא ו) מרבה רבי עקיבא קדשי קדשים

וקדשים קלים מריבויא דכל וכל לקמן בכל הזבחים שנתערבו (דף פב.): אלא לרבנן מאי טעמייהו. הא ודאי איתקש אשם לחטאת: